

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2079/2022
26.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., правног следбеника иза сада пок. ГГ, ДД из ... и ЂЂ из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Благојевић, адвокат из ..., против тужених Агенције за вођење спорова у поступку приватизације са седиштем у Београду, правног следбеника Агенције за приватизацију и Републике Србије, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3682/21 од 07.10.2021. године, у седници одржаној 26.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3682/21 од 07.10.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3682/21 од 07.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 778/19 од 09.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности тог суда. Ставом другим изреке, обавезана је тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације, као солидарно одговорна са Компанијама „International CG“ ДП Београд у стечају и „Genralexport“ ДП Београд у стечају да тужиоцима исплати износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужилаца у делу у коме су тражили да се обавезе тужена Република Србија да солидарно са туженом Агенцијом за вођење спорова у поступку приватизације тужиоцима исплати износе из става другог изреке. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације да тужиоцима на име трошкова поступка плати 870.734,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је вишак тужбеног захтева преко досуђене

законске затезне камате на досуђене трошкове поступка па до тражене законске затезне камате почев од дана пресуђења до извршности пресуде. Ставом шестим изреке, обавезани су тужиоци да туженој Републици Србији на име трошкова поступка плате 106.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3682/21 од 07.10.2021. године, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и четвртном изреке, а жалба тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације одбијена, као неоснована.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена Агенција за вођење спорова у поступку приватизације је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, сходно члану 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији тужене Агенције за вођење спорова у поступку приватизације, као о изузетно дозвољеној.

По оцени Врховног касационог суда у овом случају нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса, нити правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права, имајући у виду став изражен у пресуди Врховног касационог суда Рев2 1341/16 од 31.01.2018. године, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, као у другим имовинскоправним споровима – према вредности предмета спора побијаног дела.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 14.05.2019. године, од стране више тужилаца, који се налазе у положају формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП, у којој ситуацији се вредност предмета спора меродавна за оцену дозвољености ревизије, сагласно члану 403. став 3. ЗПП, одређује према вредности главног захтева сваког тужиоца засебно. Вредност побијаног дела другостепене пресуде, као највећи појединачно усвојени захтев једног од тужилаца је 4.600 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтеви односе на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд утврдио да ревизија није дозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић